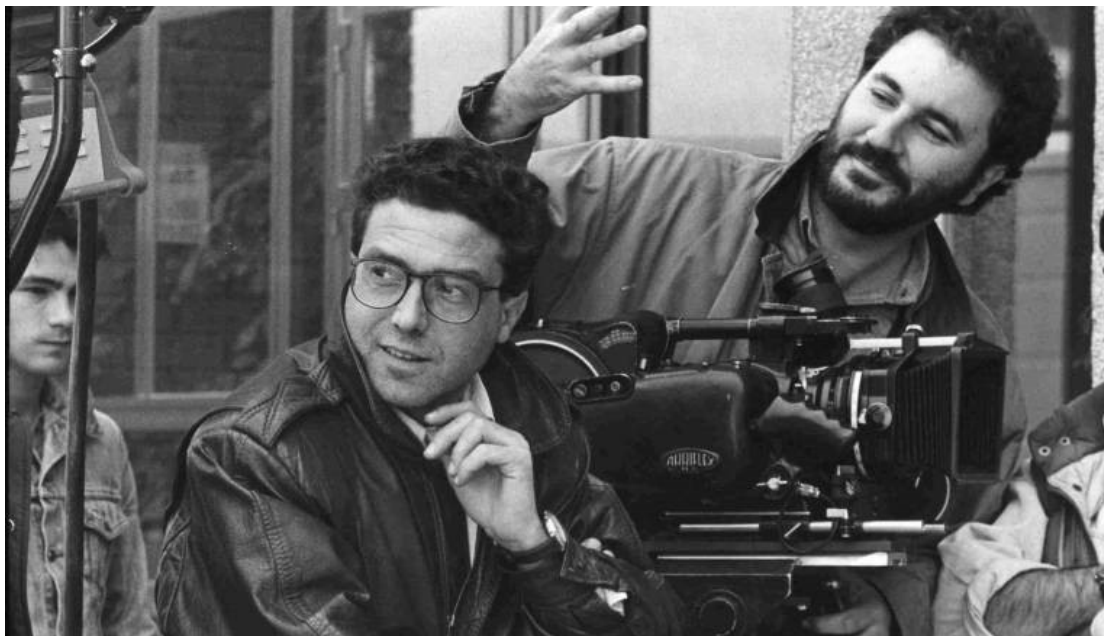

Vicent Tamarit, director i guionista, president de Mostra Viva

Diari La Veu, Abelard Muñoz (18/12/2014)

Nosaltres els valencians

El cineasta que es va negar a ser còmplice

Ressona el tam-tam dels professionals de la indústria audiovisual que exigeixen ressuscitar el sector, hui pràcticament mort. Diversos experts, profunds analistes mediàtics, publiquen llibres i opuscles, oferint fórmules per a la reconstrucció del cinema i la televisió al País Valencià. El mateix Francis Ford Coppola vol llogar la ruïnosa Ciutat de la Llum i ací, a la ciutat de València, un grup d'idealistes tracta de recuperar l'esperit d'aquella Mostra dels 80 sense cap mecenes i totalment debades. Li diuen Mostra Viva i en la seua passada edició va mobilitzar uns tres mil espectadors en les seues sis sales d'exhibició, cosa que és tot un luxe atesa l'absència de subvencions i de publicitat.

El president d'aquesta recuperació cultural és Vicent Tamarit (València, 1953), un corredor de fons de la indústria audiovisual valenciana que va ser en l'estiu de 1985 fugaç director de RTVV, Canal 9. Després de Fabregat, **Tamarit semblava la gran esperança blanca de la tele valenciana**; per les coses es torceren ja que es va produir el Pacte del Pollastre del PP amb els blavers, aquella emboscada pròpia de bandits que va catapultar Barberá a l'alcaldia i Zaplana al poder. Vicent Tamarit, un home que va fer la seua tesi sobre l'"Angry Generation" anglesa- "El paisatge de Harold Pinter"- s'ho va vore molt difícil.

Ara, molts anys després, recorda aquella batalla que va perdre:

“Quan estava de director em vaig menjar el primer gripau d’aquella etapa de dretes. Em digueren que no podia emetre els Premis Octubre. All va ser massa. Encara que els filmàrem, ho donaren en diferit i a deshora. I és que va ser guanyar la dreta i vore el duo Zaplana i Sanz començar a clavar en la tele gent molt reaccionària i contra la llengua. Vaig haver de dimitir”.

All que vindria després és del tot conegut. Una televisió pública al servici d’uns pocs i en permanent guerra contra la llengua i cultura del País Valencià. L’escorpí en el niu que va podrint la cultura valenciana fins als llocs que ara tinguem. Un desert cultural a la ciutat de València del qual costarà molt eixir-ne indemnes.

Vicent Tamarit va nèixer en el carrer Garrigues, agrunsat pel Teatre Olympia, el pur cor de la ciutat de l’espectacle, i pertany a la generació que va viure la Transició amb il·lusió. Es va diplomar en cinema documental i educatiu a la Universitat de Bristol (Anglaterra) en els setanta i es va posar a treballar en una cooperativa de documentals. Un dels seus forts. També ha estat guionista per a Aitana. És autor de **pel·lícules com *El hombre de la nevera* (1993)** i nombrosos documentals i produccions per a televisió; com la producció de 60 minuts, *El siglo de Joaquín Rodrigo*.

Vicent Tamarit i J. Mira.

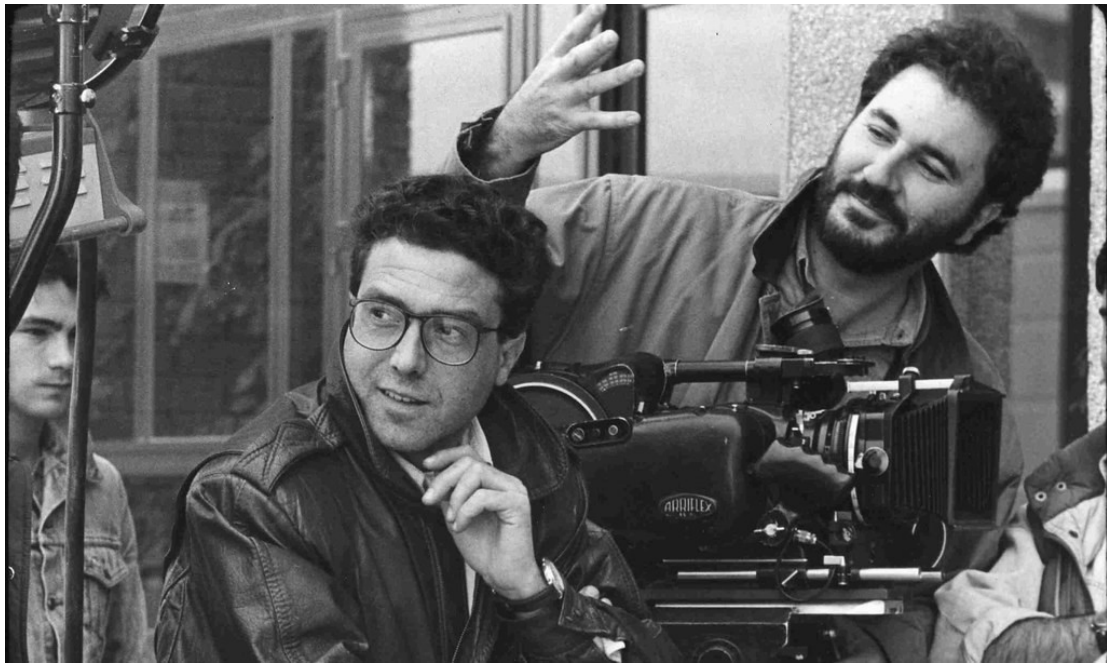

Ara mateix en prepara un sobre Ovidi Montllor, titulat *La pel·lícula que no es va fer mai*, amb Diagonal TV de Barcelona. Un home il·lustrat que ha produït televisió, ha fet teatre i va pertànyer al 'think thank' inicial, encarregat de preparar Canal 9 al principi dels 80. Era un grup format per Casimiro Gandia, Marisa del Romero, Tejedor, Rafa Cano i Tamarit, tots sota la batuta de Fabregat. Per a molts, l'autor de **Falles folles fetes foc** va ser responsable de la roïna televisió que patirem els valencians durant lustres, per Vicent Tamarit no opina el mateix.

“La televisió valenciana va nàixer en una situació de desavantatge. Primer, perquè va ser l'època en què aparegueren les privades; cosa que no va ocórrer amb les altres televisions autonòmiques que no tingueren competència al principi. Fabregat va concebre una programació intel·ligent per a guanyar audiència. Exemple: Joan Monleón atreia audiència al primer informatiu. Després està la molt greu **qüestió lingüística, per això no va ser culpa de Fabregat, sinó del senyor Joan Lerma que era un poregós**”.

Per a Tamarit, una nova televisió valenciana per al País ha de sorgir de zero. Assenyala que recuperar la tancada seria absurd. Que mil set-cents treballadors són una barbaritat. “Cal acabar amb indemnitzacions i plets. Allò que sí que s'ha de recuperar són les instal·lacions de Burjassot. Si el govern tracta de vendre-les seria una estafa a tots els valencians”.

Recentment, alguns analistes molt lliberals assenyalen que la millor televisió pública és aquella que no existeix; i argumenten que eixes televisions cauen sense remei en mans partidistes. Vicent en dissenteix: **“Una televisió pública no pot ser una conselleria de televisió. És primordial que el poder entenga això. Per una altra banda, el model BBC és ben bo”**.

El president de Mostra Viva és optimista. Eixos cinc dies de mostra de cinema, celebrats a finals del mes passat, són una esperança per al ressorgir de l'ambient cultural indígena.

“Es tracta que tornen les ganes de vore cinema interessant. Les pantalles estan inundades de cinema americà, llevat els 'pelotazos' de cinema espanyol com ***La isla mínima*** i coses així. Allò que tinguem a València és que l'administració ha dimitit de la cultura. I un president de la Generalitat que no sols tanca una televisió, sinó que de pas es carrega un sector industrial complet”. Tamarit, el vell gat de l'audiovisual valencià, té paciència i prepara amb calma la seua pel·lícula sobre el gran Ovidi. I si Coppola ve a València, les coses poden prendre un caire inesperat per a la feble indústria de l'entreteniment, matxucada per la inveterada 'dretona' de la Marjal.